

Nr 18.

Av herr **Svensson, Isak**, om höjning av pensionstillägg och understöd för personer, som hittills haft reducerade belopp av invalids- och ålderdomspension från allmänna pensionsförsäkringen.

Genom lag av den 8 juni 1915 om övergångsbestämmelser i anledning av lag den 30 juni 1913 angående allmän pensionsförsäkring är stadgat, att person, som före år 1914 fyllt 67 år, icke erhåller mer än hälften i pensionstillägg och understöd av normala pensionsbeloppen.

Inskränkning av pensionstillägg och understöd har även gjorts för andra personer sålunda att:

person som förvärvat rätt till pension år	1914	erhåller	50	procent
» » » » »	1915	»	60	»
» » » » »	1916	»	70	»
» » » » »	1917	»	80	»
» » » » »	1918-1929	»	90	»

utav normala beloppen 150 kronor pr man och 140 kronor pr kvinna. Denna inskränkning har naturligtvis skett utav det skäl, att utgifterna skulle bli för betungande för pensionsinrättningen och statskassan.

Ehuruväl de pensionstillägg och understödsbelopp, som nu erhållas, äro synnerligen välkomna och mottagas med största tacksamhet samt åstadkommit stor glädje och välsignelse i otaliga hem, får man dock rätt ofta höra det uttalande göras, varför vi gamla och invalider samt oförmögna till arbete icke skola kunna erhålla lika hög pension som den eller den. Man har också förmärkt, att missnöjet häröver är på många håll stort och tarvar nog ändring till det bättre.

En pension av 75 kronor pr år är ju icke så mycket att leva på, synnerligast i dessa tider då penningen har så litet värde, men hellre än att gå in på fattigvården försöker understödstagare i många fall att genom umbäranden draga sig fram med dessa små belopp. Det är rätt så bekymmersamt för dessa personer, varför det bör vara angeläget tillse, det rättelse härutinnan kan erhållas. Jag anser nämligen, att samtliga dessa invalider framdeles från och med innevarande årets början böra komma i åtnjutande av samma pensionsbelopp som de, vilka fyllt 67 år efter år 1914, eller normala beloppen 150 kr. pr man och 140 kr. pr kvinna. En länge eftersträvad tanke att utjämna fattigvårdsbördorna kan då i någon mån förverkligas. Det är ju rätt ofta så, att de minsta och fattigaste kommunerna ha i proportion de flesta fattiga och invalider.

För att minska besvär och kostnader samt vinna tid, borde väl dessa förhöjningar i pensionsbeloppen kunna direkt av pensionsstyrelsen utbetalas till de pensionsberättigade, utan att förut hava behandlats av pensionsnämnderna.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen beslutar, att personer, som hitintills haft reducerade belopp av invalids- och ålderdomspension från allmänna pensionsförsäkringen, måtte samtliga tillerkännas normala belopp av pensionstillägg och understöd från och med innevarande årets början, och att pensionsstyrelsen utbetalar beloppen till pensionstagarne utan förutgången beredning och beslut av pensionsnämnderna, samt att riksdagen anslår erforderliga medel härtill.

Stockholm den 15 januari 1920.

Isak Svensson.